

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/24/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116226219
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116226219.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobkyne: P. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/XX, XXX XX H., právne zastúpenej: Mgr. Oto Saloky, advokát, so sídlom Hlavná 94, 080 01 Prešov, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Tomáš Kušnír, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, o vydanie bezdôvodného obohatenia 7.003,48 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9Csp/205/2016-71 zo dňa 30.10.2017 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu 1.inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o nepriznaní žalovanému náhradu trov konania voči žalobkyni.

Žalobkyni vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e - p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol. II. Vyslovil, že žalovanému náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznáva.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 92 ods.8 Zákona o bankách, výrok o trovách konania ust. § 251, § 255 ods.1 a § 262 ods.1,2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Súd prvej inštancie konštatoval, že aj v prípade aplikácie názoru žalobcu o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok by uvedené nevedlo k rozhodnutiu v prospech žalobcu, pretože podstatné je to, že zo strany žalobcu ako dlžníka došlo k splneniu záväzku. To, či došlo k splneniu záväzku oprávnenej osobe ako vyplýva z vyššie uvedeného podstatné nie je, podstatné je to, že záväzok žalobcu bol plnením odovzdaným postupníkovi splnený bez ohľadu na to, či zmluva o postúpení pohľadávky platná je alebo nie je a samotnú výšku zaplatenej sumy žalobca žiadnym spôsobom nerozporoval. Preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. § 257 C.s.p. z dôvodu, že má ta to, že postupom žalovaného predchádzajúcim konaniu vo veci samej došlo k okolnostiam hodným osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo v rozpore s elementárnou spravodlivosťou priznať náhradu trov konania procesne úspešnému žalovanému. Týmito okolnosťami je to, že žalovaný si ponechával plnenia poskytované mu žalobcom na postúpenú pohľadávku aj potom, keď jeho záväzok bol už v celom rozsahu splnený. Súd je presvedčený, že nebyť aktivity žalobcu k vráteniu preplatku by nebolo došlo. V týchto okolnostiach teda súd vidí takú hrubú neslušnosť na strane žalovaného, ktorá neumožňuje napriek procesnému úspechu v tomto konaní mu náhradu trov konania priznať.

4. Proti tomuto rozsudku a to čo do výroku o trovách konania podal odvolanie žalovaný. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorý žalovaný odôvodnil článkom 47 Ústavy Slovenskej republiky, § 89 ods.1, § 251, § 255 a § 257 C.s.p.

Žalovaný (v odvolaní nesprávne uvedený ako žalobca) sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ale poukázal na to, že so žalobcom viedol v priebehu rokov 2009 až 2012 rokovania o mimosúdnom urovaní predmetnej pohľadávky. Žalobca bol podaniami zo dňa 27.11.2009, 29.03.2010, 08.11.2010 a 09.10.2012 informovaný o zostatku jeho pohľadávky, pričom výsledkom týchto rokovaní bola dohoda žalobcu a žalovaného o postupnom splácaní dlžnej sumy v splátkach. Na podklade uvedených výziev k dobrovoľnej úhrade pohľadávky žalobca uhradil žalovanému od roku 2010 do roku 2015 sumu v celkovej výške 9.600,- Eur. Na istinu bola z týchto platieb započítaná suma vo výške 4.876,58 Eur, na postúpené sankčné úroky bola započítaná suma vo výške 1.303,61 Eur a na úroky z omeškania bola započítaná suma vo výške 823,29 Eur. Žalobca následne dňa 28.10.2015 telefonicky kontaktoval žalovaného a informoval ho o tom, že na svojom záväzku eviduje preplatok, na základe čoho žiada o preverenie tejto skutočnosti s tým, že o vrátenie preplatku si pre úplnosť požiada písomným podaním. Žalovaný ihneď po telefonickom oznámení žalobcu preveril ním tvrdené skutočnosti a na základe pravdivosti týchto tvrdení mu dňa 30.10.2015 (t. j. 2 dni po oznámení tejto skutočnosti) vystavil tzv. kvitanciu, t. j. potvrdenie o tom, že jeho záväzok bol uhradený v celosti. Následne žalovaný v zmysle dohody so žalobcom čakal na doručenie písomnej žiadosti o vrátenie preplatku. Uvedená žiadosť bola zo strany právneho zástupcu žalobcu žalovanému doručená dňa 05.02.2016. Žalovaný následne dňa 12.02.2016 vrátil žalobcovi žiadaný preplatok vo výške 2.596,52 Eur. Tieto okolnosti nemali žiadny vplyv na vznik prejednávaneho sporu a so vzniknutým sporom ani nijak nesúviseli, a preto nemôžu tvoriť dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo dôvodné úspešnému žalovanému nepriznať nárok na náhradu trov konania. Žalobca totiž napriek splneniu svojho záväzku v plnom rozsahu a vrátenia preplatku, ktorý vznikol z dôvodu, že žalobca nerešpektoval výšku svojho záväzku uvedenú vo viacerých výzvach a napriek tomu dobrovoľne plnil žalovanému väčším plnením než bola výška jeho záväzku podal na súd žalobu, v zmysle ktorej žiadal vydať všetky plnenia, ktoré titulom svojho dlhu žalovanému v priebehu rokov 2010 - 2015 zaplatil. Bol to teda práve žalobca, kto inicioval nedôvodný spor a žalovaný nemal žiadnu možnosť sporu zabrániť. Podľa názoru žalovaného ust. 257 C.s.p. nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane konania, nakoľko aplikácia tohto ustanovenia musí byť celkom výnimočná a v konaní aj náležite odôvodnená. Preto žalovaný zastáva názor, že v danej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo dôvodné nepriznať úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s úspešným bránením práva na súde. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 C.s.p. ho zmenil tak, že žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 C.s.p. rozsudok zruší v napadnutej časti a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný si zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania vo výške 158,02 Eur.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že žalovaný tvrdí, že s ňou viedol v rokoch 2009 - 2012 rokovania o mimosúdnom vyrovnaní pohľadávky, čo ma vyplývať z jeho výziev, a výsledkom čoho mala byť dohoda o postupnom splácaní dlžnej sumy. Z obsahu výziev žalovaného je však zrejmé, že žiadnu dohodu žalobkyňa nikdy neponúkol, vždy žiadal zaplatenie celej sumy, žalobkyňa neoznamoval ako jej úhrady na dlh započítava, v každej vyzve uvádzal, že v prípade neuhradenia dlhu uplatní tento na súde. K žiadnej výslovnej dohode tak nedošlo. Žalovanému vyhovovalo prijímať splátky žalobkyne, pričom rástlo príslušenstvo pohľadávky. Svedčí tomu aj to, že od roku 2012 už so žalobkyňou žalovaný nekomunikoval v tejto veci. Tvrdenie žalovaného, že po telefonickom rozhovore so žalobkyňou v októbri 2015 jej vystavil a poslal kvitanciu, pričom následne ešte čakal na jej písomnú žiadosť o vrátenie preplatku je účelové a nepravdivé. Žalovaný obsah telefonického rozhovoru, na ktorý sa odvoláva, nepreukázal. Žalobkyňa však popiera, že by súčasťou tohto rozhovoru bola dohoda, že osobitne požiada o vrátenie preplatku. Pracovník žalovaného jej povedal, že pohľadávka bola uhradená a vec môže považovať za vybavenú. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na vágnu formuláciu kvitancie zo dňa 30.10.2015, z ktorej nevyplýva ani to, akou sumou bola pohľadávka uspokojená, a koľko bolo započítané na istinu a príslušenstvo. Bolo by pochopiteľné a očakávané od poctivého podnikateľa, že oznámi dlžníkovi - spotrebiteľovi bezodkladne zánik dlhu, aby tento už neplatil nič navyše, resp. ak na telefonickú žiadosť spotrebiteľa o preverenie výšky dlhu veriteľ zistí preplatok, túto skutočnosť uvedie už v kvitancii. Nič z toho žalovaný neurobil. Žalobkyňa má za to, že keby nebol vyzvaný prostredníctvom advokáta, možno dodnes bezdôvodné obohatenie nebol vydal dobrovoľne. Žalobkyňa platila splátky trvalým príkazom vždy z toho istého účtu, žalovanému nič nebránilo zistený preplatok okamžite vrátiť práve na tento účet, alebo poštovou poukážkou, resp. v kvitancii uviesť potrebu špecifikovať miesto plnenia na vrátenie preplatku žalobkyne. Ako žalobkyňa, tak aj žalovaný, argumentovali v tomto konaní

viacerými rozhodnutiami krajských súdov, z ktorých vyplynula rôzna rozhodovacia prax všeobecných súdov, na čo poukázal aj súd prvej inštancie v bode 6. rozsudku. Došlo teda k zmene v rozhodovacej praxi všeobecných súdov, kde aj žalujúca strana za daných okolností z dôvodu hospodárnosti konania na pojednávaní vo veci uviedla, že bude rešpektovať predbežné právne posúdenie veci súdom, ak bude vyslovené. Žalovaný poukazuje na to, že aplikácia § 257 C.s.p. má byť iba výnimočná. V prípade žalovaného je však bežné, vôbec nie výnimočné, že vystavuje svojim klientom vágne kvitancie o zániku dlhu, aj to až na ich výzvu. Je zrejmé, že žalobkyňa nebude jediná, na kom sa žalovaný pri plnení dlhu takýmto spôsobom bezdôvodne obohatil. Spotrebitelia majú právo na to, aby k nim dodávatelia pristupovali čestne. Vzhľadom na hlavný predmet činnosti žalovaného, pri zvážení takýchto jeho praktík pri podnikaní, preto ani nemožno považovať za nespravodlivé, ak bude v tomto konaní žalovaný znášať svoje trovy právneho zastúpenia v plnej výške ako rozhodol súd prvej inštancie. Za daných okolností je tak rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepriznaní žalovanému nároku na náhradu trov konania, ktoré tak bude žalovaný znášať sám spravodlivé a pre žalobkyňu tiež dostatočnou satisfakciou za to, ako sa žalovaný chcel na jej úkor bezdôvodne obohatiť. Preto žalobkyňa navrhuje v napadnutom výroku II., ktorým súd žalovanému nepriznal voči žalobkyni náhradu trov konania potvrdiť ako vecne správny. Žalobkyňa si voči žalovanému, ktorý v tomto konaní neprejavil ani trochu pokory nad svojím prístupom k žalobkyni a k iným spotrebiteľom uplatňuje náhradu trov tohto odvolacieho konania.

6. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o nepriznaní žalovanému náhrady trov konania voči žalobkyni v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v napadnutej časti nie je dôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

9. Podľa ust. § 257 C.s.p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

10. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní v časti týkajúcej sa náhrady trov konania postupoval podľa príslušných ustanovení C.s.p. (§ 220 ods.2), lebo uviedol dostatočné dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Preto sa nemožno stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného, že došlo k porušeniu základného práva na spravodlivý proces podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, prípadne iných ustanovení. Súd prvej inštancie riadne odôvodnil, že žalovaný si ponechával plnenia poskytované mu žalobcom na postúpenú pohľadávku aj potom, keď jeho záväzok bol už v celom rozsahu splnený. Vyslovil záver, že je presvedčený, že nebyť aktivity žalobcu k vráteniu preplatku by nebolo došlo. V týchto okolnostiach videl takú hrubú neslušnosť na strane žalovaného, ktorá neumožňuje napriek procesnému úspechu v tomto konaní mu náhradu trov konania priznať.

11. S týmto názorom súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje. Odvolací súd nesúhlasí s názorom odvolateľa, že okolnosti uvádzané súdom prvej inštancie nemali žiadny vplyv na vznik prejednávaného sporu a so vzniknutým sporom ani nijak nesúviseli, a preto nemôžu tvoriť dôvody hodné osobitného zreteľa. K tomu odvolací súd uvádza, že účelom ust. § 257 C.s.p. je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania tak, že bolo zavedené moderačné absolútné právo. To znamená, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovenými všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o

náhrade trov konania, než by plynulosť použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepriznaní náhrady trov konania úspešnému žalovanému sa odvolaciu súdu nejaví ako neprímeraná tvrdosť. Zároveň odvolací súd má za to, že žalobkyňa sa správne dovoľavala dobrých mravov vo vzťahu k žalovanému. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný, ktorý v konaní bol úspešným znášal svoje náklady sa javí odvolaciu súdu spravodlivým vzhľadom na existenciu okolností pred začatím sporu a správaním sa žalovaného vo vzťahu k žalobkyni, tak ako to podrobne popísal súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia vo vzťahu k trovám konania.

12. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 287 ods. 1 C.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o nepriznaní žalovanému náhrady trov konania vo vzťahu k žalobkyni.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 257 C.s.p. Úspešná žalobkyňa by mala právo na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k neúspešnému žalovanému. Keďže na strane žalobkyne boli v prvoinštančnom konaní zohľadnené dôvody hodné osobitného zreteľa, podľa názoru odvolacieho súdu nezodpovedalo by zásadám spravodlivého procesu, pokiaľ by v odvolacom konaní boli žalobkyni trovy odvolacieho konania, ktoré si uplatnila, priznané. Preto odvolací súd vyslovil, že žalobkyni vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.